

2

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*Nestrannost je dnes jen vznešený výraz pro lhostejnost,
a lhostejnost je jen elegantní výraz pro ignoranci.*

G. K. Chesterton

Slovo otce biskupa Vojtěcha k volbám

Milé sestry, milí bratři, milá mládeži,
dříve, než jsme čekali, budeme
opět rozhodovat o politickém
rozložení sil pro příští měsíce a roky
v naší zemi. Budeme rozhodovat
o hospodářských, společenských
a mravních poměrech, ve kterých
budeme žít my a naše děti.

Nedávno papež František hovořil
o politice a říkal, že se my, katolíci,
máme míchat do politiky a nikdo z nás
nemůže říct, že se ho to netýká. Ve

středu jeho pozornosti, stejně jako jeho
předchůdce, byly dvě priority. Jednak
podpora života od početí do přirozené
smrti a dále rodina. (Myšleno rodina
muže, ženy a dětí). Volit odpovědně
pak znamená volit ty, u kterých je
největší předpoklad, že se mimo jiné
právě o toto budou zasazovat.

Zkušenosti z předchozích voleb
jsou takové, že mnoho volebních slibů
je diametrálně odlišných od pozdější
politické praxe.

Tak tedy: běžte volit. Když
nepůjdete, nabízíte hodnotu svého
hlasu těm, které byste nikdy nevolili.
A volte moudře, v souladu se svým
svědomím.

V modlitbě provází a žehná

Váš biskup Vojtěch

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **Bezlepkové sv. přijímání.** V našem kostele jsou ve svatostánku uloženy bezlepkové hostie. I ten, kdo dodržuje bezlepkovou dietu, může přistoupit ke sv. přijímání. V takovém případě prosíme o dodržení tohoto postupu: po skončení sv. přijímání odnáší jáhen nebo akolyta eucharistii od oltáře zpět do svatostánku. Postavte se, prosím, k mřížce poblíž svatostánku a zde poproste jáhna/akolytu o bezlepkové svaté přijímání.

• **Na webu www.vezmiacti.cz** je možné nalézt ke stažení rozpis četby celé Bible. Rozpisy četby jsou také k dispozici na stolku vzadu v kostele.

• V září 2013 uplynul rok od zahájení pastoračního projektu **Nikodémova noc**. Na základě zkušeností kněží, kteří ve svých farnostech Nikodémovu noc realizovali, lze říct, že projekt přináší požehnané plody. V jistém smyslu se otevírají „nové dveře“ do kostela. „Během Nikodémových nocí se setkáváme s lidmi, které jsme ještě nikdy v kostele neviděli“ říkají kněží. V Brně probíhá Nikodémova noc každý pátek od 20.00 do 22.00 hod. na Petrově.

• **O slavnosti Všech svatých i v den Vzpomínky na všechny věrné**

zemřelé budou v našem kostele bohoslužby podle běžného rozvrhu, tedy ráno v 7.00 a večer v 17.30 hodin.

• V pátek 1. listopadu odpoledne a v sobotu 2. listopadu po celý den je možné při návštěvě kteréhokoliv kostela získat **plnomocné odpustky**, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (svatá zpověď – stačí v blízkém čase, svaté přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce) je třeba se pomodlit při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry. Od 1. do 8. listopadu je možno získat plnomocné odpustky pro duše v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé.

• **20. ples naší farnosti** se bude konat v sobotu 18. ledna 2014 v sále Dominik na Domikánském náměstí. Rezervujte si termín na tuto událost. **Kontakt: kaci.mikeskova@seznam.cz**

Z farní charity

Vážení přátelé,

žijeme v náročné době. Jsme vystaveni nejrůznějším tlakům a pravděpodobně se musíme připravit na změny. Důvěřujme proto Bohu a děkujme mu za vše dobré, také za našeho nového pana faráře. Modleme se za nadcházející volby.

Krátí se nám den, pomalu se blížíme k době adventní a k Vánocům. A to nám připomíná, že i letos máme v úmyslu připravit našim starým, nemocným a potřebným bratřím a sestrám vánoční nadílku. Věříme, že budete opět štedří tak jako štedře přispíváte do naší charitní pokladničky. Díky vám jsme mohli prostřednictvím Oblastní charity Brno přispět:

Na Haiti - ke zmírnění následků zemětřesení	4 000 Kč
Na Denní centrum pro bezdomovce	4 000 Kč
Na Noclehárnu pro lidi bez domova	4 000 Kč
Na projekt Osobní asistence	3 000 Kč

Krátce na vysvětlenou pár slov k projektu Osobní asistence. Charita nabízí tuto službu všem potřebným. Jde o doprovod méně pohyblivých lidí na úřady, k lékaři aj., pomoc s vyřizováním různých úředních záležitostí. Více se dovíte na internetových stránkách Diecézní charity Brno <http://dchb.charita.cz/>

Děkujeme všem, od kterých se nám dostalo jakékoli pomoci a přejeme vám požehnané podzimní dny.

Dobrovolníci farní charity

Slovo nemocným

Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.

Jan 1,12

Každý člověk někdy prožívá události, které jsou tak závažné, že člověk ví, že už nic nebude takové, jaké bylo v minulosti a že změny jsou nevratné. Takovou událostí může být nemoc nebo smrt blízkého člověka. Nikdo neví, co se v jeho životě vyskytne a jak to bude prožívat. Každý je v takové chvíli vděčný za pomoc, kterou mu někdo poskytne. Nikdo neumí zvrátit situaci, ale může třeba přinést jiný pohled na událost a na její důsledky. To může být velkým přínosem. Může ukázat, že to, co člověk prožívá, má hodnotu, která je trvalá a prospívá nejen tomu, kdo to prožívá, ale i mnoha další lidem. Věříme, že Bůh řídí svou prozřetelností náš život, ví, co prožíváme, jak je to pro nás obtížné a jistě nám dá dost pomoci, aby nic nebylo nad naše síly, ale abychom byli schopni prožít každou situaci úspěšně.

Během života se musíme učit chápat smysl toho, co prožíváme a musíme se učit přemáhat nepříjemnosti a těžkosti. Když se to naučíme na malých věcech, budeme schopni dobře prožít i to, co bude skutečně těžké. Budeme připraveni spolupracovat s pomocí, která nám bude dáována a budeme umět ji využít. Máme velké množství vzorů v dějinách církve a i v jednání současných lidí, kteří žijí kolem nás.

I mezi nimi je mnoho lidí, kteří se umí vyrovnat s bolestí a ztrátami a zůstávají vyrovnaní a klidní.

Nám hodně pomáhá víra v Boha, který je vševědoucí a který svou prozřetelností řídí celý svět a i náš život. My vždy můžeme počítat s jeho pomocí a ochranou. Musíme však často prosit o dar skutečně pevné víry a o poznání smyslu všeho, co prožíváme. Jsme si vědomi toho, že jsme sledováni, jak jednáme v různých situacích a jak se vyrovnáváme se životními těžkostmi. My v té chvíli ovlivňujeme lidi kolem sebe svým životem víc než mnoha slovy a přesvědčováním. Máme proto prosit nejen za sebe ale i za lidi, kteří jsou kolem nás. S Boží pomocí prožijeme svůj život tak, že prospějeme sobě i druhým lidem.

o. J. Šik

Gregoriánský chorál

v kostele sv. Tomáše slaví šedesátiny

Pro žáky a studenty začíná školní rok 2013/2014 a pro zpěváky Svatotomské scholy gregoriánského chorálu kostela sv. Tomáše zároveň začíná již 60. sezóna. Tento liturgický zpěv, jehož kořeny sahají do prvních staletí katolické církve, mohou věřící v našem kostele slyšet a také zpívat

(mimo prázdniny) pravidelně každou neděli při latinské mši sv. v 7.45 hod., zkoušky sboru jsou každý pátek v 16.40 hod. Po celou dobu sbor řídí Mgr. Ludvík Kolek, který je jedním z jeho zakladatelů. Druhým byl P. Česlav Novotný. Ještě před II. vatikánským koncilem tak byly obsahy textů skladeb překládány a před jejich zpěvem byly tyto obsahy sdělovány věřícím.

Protože Ludvík Kolek ani Česlav Novotný neměli žádné zkušenosti ani vhodné literární podklady, začali se s chorálem seznamovat při svých cestách do Prahy, kde v té době bylo možné zaslechnout chorál v kostele u sv. Vojtěcha a u sv. Víta. V Brně byl znalcem chorálu prof. Havlík, který učil na konzervatoři a jako varhaník se věnoval chorálnímu zpěvu v katedrále na Petrově. U něj také zakladatelé Svatotomské scholy Ludvík Kolek s Česlavem Novotným absolvovali své první hodiny teorie i praxe. Teprve později získali z ciziny gramofonové desky, na základě kterých bylo zřejmé, že ačkoliv je chorál zpěv jednohlasý, způsob interpretace tohoto zpěvu má v každém klášteře (v každé škole) své typické rysy, kterými se od sebe liší. Nejvíce je zaujalo pojetí francouzských mnichů klášterní chorální školy v Solesmes (vyslovováno Solem), později pak dostali i písemný materiál, který jim studium chorálu usnadnil.

V kostele u svatého Tomáše byly od roku 1953 při nedělní osmé mši svaté latinské texty nejprve věřícími recitovány. Výhodou toho bylo, že si věřící ordinárium (Kyrie, Gloria, Credo, Sanctus, Agnus) osvojili, uměli ho zpaměti, což byl i jistý didaktický prvek. Teprve od roku 1954, po založení Svatotomské gregoriánské scholy, se v tuto ranní nedělní hodinu praktikovalo střídání chorální a recitované mše. Zpočátku se chorál jako součást liturgie zpíval jedenkrát za měsíc, později každou druhou neděli a pak, je to již déle než 58

let, se chorál u sv. Tomáše zpívá každou neděli. Věřící spolu se sborem nyní zpívají vždy jedno ze šesti ordinárií a mají k dispozici texty s notami. Počátkem roku 1954 zakladatelé Svatotomské gregoriánské scholy zahájili zkoušky sboru nejen mužského (označovaného jako velký), ale i chlapeckého (zvaného malý). Posilou pro sbor byli dva zpěváci z Venhodovy pražské školy církevního zpěvu, jedním z nich byl i benediktýn Radim Valík. Při premiéře v roce 1954 vypomohl i sólista Státního divadla v Brně Richard Novák.

Chorál se tedy u sv. Tomáše v Brně zpívá nepřetržitě od roku 1954. Krátká přetržka byla pouze jedna a to násilná, kdy všechny choralisty v úterý po velikonocích roku 1962 předvolala STB a následně byl z rozhodnutí prokuratury sbor rozpuštěn. Hlavním důvodem tohoto kroku bylo podezření, že choralisté jsou kandidáti kněžství, kteří se ve skupině a organizovaně připravují na kněžskou dráhu. Zejména se zde projevila obava režimu z kněží takzvané podzemní církve. Do konce školního roku se tedy chorál u sv. Tomáše nezpíval, po prázdninách se však členové sboru dohodli, že budou v chorálním zpěvu pokračovat. Pro větší bezpečnost a anonymitu však sbor zpíval z kůru. Po nějaké době se pak obnovilo opět zpívání sboru od oltáře. Od roku 1963 však zpíval chorál již jen velký (mužský) sbor.

Chorální mše zpívaná každou neděli klade na sbor vyšší nároky, protože si na každý týden musí připravit nový repertoár. Počátky chorálu však byly mnohem těžší. Zejména před II. vatikánským koncilem, kdy nebylo možné příslušné texty suplovat, nahrazovat obsahově podobnými, ale sboru známějšími skladbami. Koncil pak přinesl závažné změny pro liturgii. Latina přestala být jediným liturgickým jazykem, do liturgie byla kooptována čeština včetně lidového zpěvu. Latinská

mše svatá však u sv. Tomáše byla i nadále sloužena v neděli v 8 hodin s chorálním zpěvem. Po několik prvních let existence scholy se také zpívaly hodinky (matutinum a laudy) – ranní modlitby církve a chvály – při těchto zpěvech v 6 hod. ráno zde pomáhal prof. Slimáček, který byl v té době varhaníkem u sv. Tomáše. Cílem zde byla snaha o to, aby se ty „poklady“, které byly po staletí „v trezoru římské církve“, zpřístupnily a staly pro věřící viditelné a slyšitelné. Náročný (také časově) byl i zpěv antifon, kdy po vložení verše žalmu se antifona opakovala. Další části chorálních zpěvů - graduály, jejichž texty jsou obvykle také delší, byly již od počátku choralisty u sv. Tomáše recitovány žalmovým tónem. Od 90. let 20. století se posunul začátek nedělní chorální mše sv. na 7.45 hod., aby kněz, zpěváci, ministranti a věřící nebyli koncem mše sv. rušení předčasnými příchody těch, kteří jdou na mši sv. začínající v 9.00 hod. I tak se stále nacházejí takoví, kteří ruší svým pocházením v kostele a domáháním se míst v lavicích před koncem chorálky.

S aktuálním programem na každý měsíc se mohou věřící seznámit na vývěsce v kostele, kde jsou uvedeny i webové stránky Svatotomské gregoriánské scholy. Obyvatelé Brna

a okolí se s tímto programem mohou seznámit také v měsíčníku KAM v Brně, v části KONCERTY.

O Gregoriánském chorálu řekl papež Benedikt XVI. v Sacramentum caritatis: Důležité místo v ars celebrandi zaujímá liturgický zpěv. Sv. Augustin právem tvrdil v jedné své proslulé řeči: „Nový člověk ví, která píseň je nová. Zpívání je výrazem radosti a – když se nad tím trochu pozorněji zamyslíme – je to výraz lásky“. Boží lid shromážděný ke slavení zpívá Boží chválu. Církev ve své dvoutisícileté historii vytvořila a dosud vytváří hudbu a zpěvy, jež představují dědictví víry a lásky, které se nesmí ztratit. V liturgii nemůžeme říci, že všechny zpěvy jsou stejně dobré. V této souvislosti je nutno vyhýbat se povrchním improvizacím nebo zavádění hudebních druhů, které neberou ohled na smysl liturgie. Zpěv se má, ve své vlastnosti, jako liturgický prvek zapojit do zvláštní formy celebrování. A proto všechno – v textu, v melodii, a v provedení – musí odpovídat smyslu slaveného tajemství, částem obřadu a liturgickým dobám. Nakonec bych byl rád, i když beru ohled na různá zaměření a chvályhodné, rozmanité tradice, aby byl podle prosby synodních otců náležitě uplatňován gregoriánský chorál, protože je to vlastní zpěv římské liturgie. Tolik Benedikt

XVI. k významu zpěvu a zejména gregoriánského chorálu v liturgii.

Ve Svatotomské schole gregoriánského chorálu nyní zpívají, kromě Mgr. Ludvíka Kolka, ještě tři členové původního tzv. malého, tj. chlapeckého sboru. Od roku 2012 přebírá vedení Svatotomské gregoriánské scholy Ing. Antonín Hutař.

Ani schola ani ministrantský sbor nejsou nějaké uzavřené skupiny.

Zájemci o latinsky zpívanou modlitbu k Bohu u oltáře se mohou přihlásit před každou páteční zkouškou po 16.30 hod., která bývá pravidelně ve školním roce. Doba hlavních prázdnin platí i pro choralisty.

Pro další léta služby u oltáře vyprošujeme choralistům hodně zdraví a Božího požehnání.

PhDr. Jan Weinberger

Kněžské jubileum

rozhovor s P. Josefem Šikem

Kněžská služba P. Josefa Šika narostla na takovou řádku let, že je důvod k oslavám. Skromnost, kterou se P. Šik vyznačuje, nedává velkou šanci na velké slavení, ale vzpomínky na prošlá léta mohou mnohé z nás obohatit.

• *Otče Šiku, je ve Vaší mysli ještě prvotní impulz k rozhodnutí pro svátost kněžství?*

Když jsem byl v sedmé třídě na gymnáziu a tedy asi rok před definitivním rozhodnutím, jak se bude můj život v budoucnosti vyvíjet, byla mi jasná cesta, po které chci v životě jít. V té době už se objevovaly náznaky, že tato cesta nebude snadná, ale měl jsem vnitřní jistotu, že je to cesta správná.

album.sotomas.net

I když se za krátký čas objevily skutečnosti, které potvrzovaly budoucí vývoj a těžkosti, měl jsem jistotu, že jsem se rozhodl správně a že nemám žádný důvod k nejistotě a pochybnostem. Tato vnitřní jistota trvala celých čtyřicet roků. V té době bylo hodně lidí, kteří byli věrohodní a kteří doporučovali změnit způsob života a řešit situaci jinak. I když pro mne byli tito lidé věrohodní a v jiných otázkách jsem respektoval

jejich názory, v této otázce jsem se řídil jen svým svědomím. Nikdy jsem svého rozhodnutí nelitoval.

• *Vaše cesta ke kněžství nebyla jednoduchá. Dostal jste vždy dost potřebné síly k překonání překážek?*

Do semináře jsem vstoupil na začátku října 1948, to znamená po únorovém převratu. Tehdy už bylo jasné, jak se situace v republice bude vyvíjet. Na začátku července 1950 byly rozhodnutím strany zrušeny všechny dosavadní církevní školy a místo nich zřízeny dvě státní teologické fakulty – v Praze a v Bratislavě. Podle rozhodnutí církevních představených na nich nesměli pokračovat ve studiu ti, kteří byli do té doby na církevních školách. Splnili jsme příkaz církevních představených, i když nás státní úřady ke studiu vybízely. Protože jsme ve studiu nepokračovali, museli jsme během září 1950 nastoupit vojenskou službu v PTP – byla to práce v lese, na stavbách a v dolech. Po skončení 41 měsíců byla možnost pracovat v dolech, ve stavebnictví a v těžkém průmyslu. Nastoupil jsem v těžkém průmyslu a 15 roků jsem pracoval jako pomocný dělník. Ke konci této doby se mi podařilo udělat si na průmyslové škole strojnické nástavbu s maturitou a získat místo v konstrukci. Tuto práci jsem konal až do roku 1989, kdy jsem odešel do starobního

důchodu. Všichni jsme měli politickou klasifikaci E. Tato klasifikace dávala kádrovým pracovníkům jasné a přesné směrnice, jak s lidmi takto označenými jednat. Záleželo jen na jednotlivých lidech a na jejich vlastnostech, co byli ochotni přijmout a hájit. I když tato situace byla z lidského pohledu beznadějná, měl jsem jistotu, že jdu správnou cestou a že mohu spoléhat na Boží ochranu.

album.sotomas.net

• *Když se ohlížíte zpět, měnil byste něco?*

Na svém celkovém zaměření bych nezměnil nic, ale změnil bych způsob využívání možností, které jsem měl. S odstupem času se každý dívá na svoji minulost z jiného pohledu a je ovlivněn zkušeností. Je nutné si uvědomit možnosti, které v té době byly a jak byly využity. Budeme hodnoceni podle toho, co jsme v té době znali a mohli udělat. Nemůžeme změnit minulé rozhodnutí, ale neseme plnou odpovědnost za ně.

• *Co Vám život v Božích službách dal? A je něco, co jste postrádal?*

Naučil jsem se hodnotit všechny životní situace podle jejich trvalé hodnoty a nedívat se na chvilkový prospěch, protože ten brzy pomine. Během té doby jsem poznal, komu je možné věřit a na koho je možné se spolehnout ve všech situacích. Ta doba prověřovala charaktery lidí v nejrůznějších situacích. Vědomí, že existují lidé, kteří jsou ochotni pomáhat i tehdy, kdy je to spojeno s námahou a rizikem, bylo zdrojem důvěry a jistoty.

• *„Tomáškem“ prošla řada kněží jako kaplani. Často jste jim byl duchovním průvodcem. Byli i oni pro Vás inspirací, přínosem?*

Každé setkání s člověkem je věcí Boží prozřetelnosti, žádné není náhodné a každé má smysl a účel. Každé může být zdrojem oboustranného obohacení. Bůh ví, koho má k někomu poslat a za jakých okolností. Člověk však musí chtít využít poskytnutí možností. Lidé se často vzájemně ovlivňují, i když si to neuvědomují. Ovlivňují druhé svým jednáním, svým vztahem k nim, ochotou poskytnout jim pomoc nebo něco usnadnit. Nejdokonalejší a nejhlubší je působení celou osobností. Každý nese plnou odpovědnost za všechno, co řekne a co udělá. Této odpovědnosti se nikdo

nemůže zbavit. Musíme si být vědomi toho, že každé setkání s druhým člověkem je důležité a že záleží na nás, jak k němu přistupujeme.

• *Jaký je Váš vztah ke kostelu sv. Tomáše? Pociťujete blízkost farní rodiny anebo je farnost příliš veliká?*

Do kostel svatého Tomáše jsem začal pravidelně chodit po návratu z PTP. Od té doby jsem tam chodil stále, takže můj vztah k tomuto kostelu je velmi úzký. Tento kostel byl místem, kde se scházelo velké množství lidí, kteří měli stejné názory, kteří si byli blízcí, i když se neznali jmény a nic o sobě nevěděli. Tito lidé věděli, že k sobě patří. Když jsem byl v roce 1992 do tohoto kostela poslán jako kaplan, nešel jsem do cizího prostředí. I během totality probíhala v tomto kostele soukromá setkání lidí, kteří hledali smysl života a cestu, kterou mají jít. Byla to například setkání s prof. Nedomou. Tato setkání, i když trvala krátkou dobu, měla hluboký vliv na život těchto lidí. I tato setkání mi později usnadnila začlenění se do farního společenství. Žádná farnost není ani příliš malá ani příliš velká, ale je nutné, aby to byl živý organizmus, který pozitivně ovlivňuje všechny lidi, kteří do něj patří.

• *Co je na kněžství nejkrásnější?*

Kněz si je vědom toho, že ukazuje lidem cestu k Bohu a zprostředkovává

jim na této cestě pomoc ve svátostech, které uděluje, že zpřítomňuje mluveným způsobem Kristovu oběť na kříži a přivádí lidi k Bohu. Je si vědom toho, že slouží vševědoucímu Bohu, který ocení každou jeho dobrou vůli a snahu, a to i tehdy, když výsledky nejsou podle očekávání dobré. Kněz přináší lidem pokoj, vyrovnanost a jistotu ve všech situacích, a to i tehdy, kdy se vše zdá být ztracené. Musí být sám dokonale proniknut pravdami víry, aby jeho působení nebylo jen ve slovech, ale aby působil celou svou bytostí.

• *Píšete stálá povzbuzení nemocným, dostává se Vám někdy od nich odezvy?*

Reakcí na příspěvky pro nemocné, které jsou otiskovány v Tomáškově, je hodně a mají značnou odezvu. Někdy je kritická a někdy je přínosem. Pozitivní reakce je většinou tam, kde je nejméně očekávaná. Nikdo neví, co bude mít pozitivní výsledek a koho to ovlivní. Rozhodující je momentální psychické rozpoložení a působení Boží milosti v duši člověka.

• *Těší Vás, když vidíte děti, vyrostlé u sv. Tomáše, v ministrantské nebo i kněžské službě?*

Tak jako každý, komu záleží na růstu farnosti, mám i já opravdovou radost, když vidím mladé lidi, které jsem znal jako děti, že přicházejí do kostela se svými dětmi a předávají jim

svoji víru. Víra, která je předávána tímto způsobem, je pevná a není snadno narušována vnějšími vlivy v prostředí, do kterého se děti později dostanou.

• *Z čeho máte radost a co je pro Vás nejdůležitější?*

Mám velkou radost, když vidím mladé rodiny, které svým osobním příkladem učí děti, jak se mají v kostele chovat a dělají to přirozeně jako samozřejmou činnost. Taková výchova je působivá a výsledky má trvalé. Tito lidé vytvářejí základy budoucí společnosti. Jejich jednání je velmi záslužné, i když si to neuvědomují.

• *Přáli si Vaši rodiče, abyste byl kněz a měli by nyní radost z Vaší dlouholeté služby? Prozradíte čtenářům, kolik let už trvá tato služba?*

Pocházím z věřící rodiny, ale nikdy na mne nebyl činěn žádný nátlak, abych se stal knězem, ale ani mi v tom nebylo bráněno, když jsem se pro tuto cestu sám rozhodl. Moje rozhodnutí bylo respektováno. Do kněžského semináře jsem nastoupil na podzim roku 1948 a kněžské svěcení jsem přijal v dubnu 1968. Jsem tedy 45 roků knězem. V kostele sv. Tomáše jsem od září 1992, to znamená 21 roků.

• *Máte nějakou inspiraci pro čtenáře Tomáška?*

Do kostela sv. Tomáše chodí velké množství mladých lidí, kteří mají předpoklady žít intenzivním duchovním životem. Je třeba se za tyto lidi modlit, aby poznali cestu, na kterou jsou zváni a aby měli dost sil po této cestě jít, i když to někdy bude náročné. Mohou počítat s tím, že jim Bůh vždy dá dost pomoci, aby po této cestě šli úspěšně a aby splnili poslání, které dostanou. Žádný se nemůže vymlouvat, že neměl dost poznání nebo pomoci, každý jsme plně odpovědný za celý svůj život.

Děkuji za rozhovor a přeji požehnání do dalších let kněžské služby za všechny farníky.

Jarka Cýrusová

1150 let víry a naděje

Ohlédnutí za prázdninami

Začátkem léta jsme se s manželkou připojili ke sloupské farnosti „putující“ na Velehrad – místo, kde vrcholily přípravy na červencové oslavy příchodu věrozvěstů na Moravu. Vždycky se těším na návštěvu Velehradu, neboť si uvědomuji jeho obrozeneckou úlohu v dějinách našeho státu.

S vnitřní výzdobou baziliky nás fundovaným výkladem seznamovala místní průvodkyně. Obrazy,

sochařská výzdoba a další umělecká díla v nás vyvolávaly obdiv ke kumštu barokních umělců a stavitelů. Mše sv., celebrotaná sloupským P. Karlem Chylíkem, byla přirozeným vyvrcholením návštěvy velehradské baziliky.

Druhou letošní pouť do velehradského areálu jsme absolvovali s brněnskou komunitou Emmanuel. K bazilice jsme přijeli večer před vyvrcholením cyrilometodějských oslav konaných při příležitosti 1150. výročí příchodu soluňských bratří na Moravu. Mezi chrámem a Stojanovým domem začínal večerní koncert. Spolu s ostatními poutníky jsme si poslechli staroslověnskou píseň, jejíž slova jsou dědictvím po sv. Konstantinovi. Zhudebněná a zpívaná Jurou Pavlicou působí velmi emotivně a vnáší do duší posluchačů radostný pokoj. Následně jsme se odebrali do baziliky, kde komunita Emmanuel, spolu s dalšími křesťanskými společenstvími připravila duchovní program, proložený modlitbami a zpěvem. Vyvrcholením byla noční mše svatá, celebrotaná biskupem Radkovským, umocňující strhující atmosféru, prodchnutou touhou po opravdové zbožnosti. Mizely malichernosti běžného života, láska vítězila na plné čáře. Kéž se naše předsevzetí, přijímaná na tomto místě, naplní. Kéž dokážeme jít za Kristem přímo, bez

oklik. Kéž dokážeme aspoň část lásky, přijímané od našeho Pána předávat dále, ale především ji vracet Jemu, aby se i On mohl radovat z dobře ujatých ratolestí.

Vyvrcholením mého a manželčina letošního putování bude Národní pouť do Izraele, konaná v souvislosti s Rokem víry, 1150. výročí příchodu Cyrila a Metoděje na Moravu a s Rokem Eucharistie. Mnoho let jsme se na návštěvu kolébky křesťanství těšili. Postupně s přibývajícím věkem jsme přestávali věřit, že se nám tento sen splní. Spolu s dalšími účastníky budeme součástí skupiny, cestující s pracovníky radia Proglas. Těšíme se, procházíme biblické příběhy, na mapách hledáme místa vystoupení starozákonních proroků a Kristovu pozemskou cestu od narození až po umučení a smrt. Naděje, že budeme moci navštívit Svatou zemi, nám tedy bude splněna. Kéž se nám všem splní i naděje zanechaná Kristovým odkazem.

Miroslav Opatřil

Víkend pro rodiny

ve Fryštáku

Ve dnech 20. - 22. 9. 2013 se konal víkend pro rodiny s malými dětmi ve Fryštáku, který organizovali členové komunity Emmanuel. Setkání

patnácti rodin proběhlo v příjemných prostorách Domu Ignáce Stuchlého a začalo společným večerem, při kterém jsme měli příležitost seznámit se a popovídat si.

Oba víkendové dny začínaly po dobré snídani společnými ranními chválami. Ty byly vždy provázeny hudbou a zpěvem a znamenaly pro nás rodiče i pro děti radostný začátek nového dne. Po nich měly děti svůj vlastní program, pro ty starší byla

zvláště atraktivní horolezecká stěna. A pro nás rodiče byla připravena přednáška tematicky věnovaná situaci rodiny s malými dětmi. Promluvy byly vždy precizně připravené a umožnily nám zapřemýšlet nad naším rodinným životem, dodaly však také potřebnou inspiraci a povzbuzení. V sobotu byla možnost následné diskuze s již zkušenějšími páry. Sobotní odpoledne se konala společná rodinná hra, kterou jsme si všichni užili i přes deštivé počasí. Děti se s nadšením zapojily do plnění úkolů, hra přinesla malým i velkým další možnost vzájemného sblížení a pohodové strávení času společně s rodinou a s ostatními.

Sobotní večer jsme měli možnost prožít intenzivně s Bohem – skrze přímluvnou modlitbu a také při osobní adoraci, která byla umožněna v krásné kapli v Domě po celou noc. Nedělní den pokračoval v započatém díle, oba dny pak naplnila radost ze slavení mše svaté s místním otcem Maxem Dřímalem, který dokázal zaujmout děti i rodiče. Chvály i mše byly provázeny zpěvem velkých i těch nejmenších účastníků.

Celý víkend proběhl ve velmi příjemné a pokojné atmosféře Domu Ignáce Stuchlého. Vážíme si času

a úsilí všech, kteří se na přípravě víkendu pro rodiny s malými dětmi podíleli. Coby rodiče malých dětí jsme velmi ocenili možnost zaposlouchat se do slov přednášejících s vědomím, že si naše malé děti tento čas užívají při hře s milými lidmi, kteří je měli na starost.

Dostali jsme během víkendu možnost zastavit se v každodenním rychlém životě, možnost přiblížit se Bohu, ztišit se a nabrat nové síly, být intenzivně se svým manželem či manželkou a se svými dětmi. Dostali jsme příležitost (tak jako delfíni) vyskočit nad hladinu a nadechnout se a za to jsme moc rádi.

Petra a Tomáš Röderovi

POVÍDKA

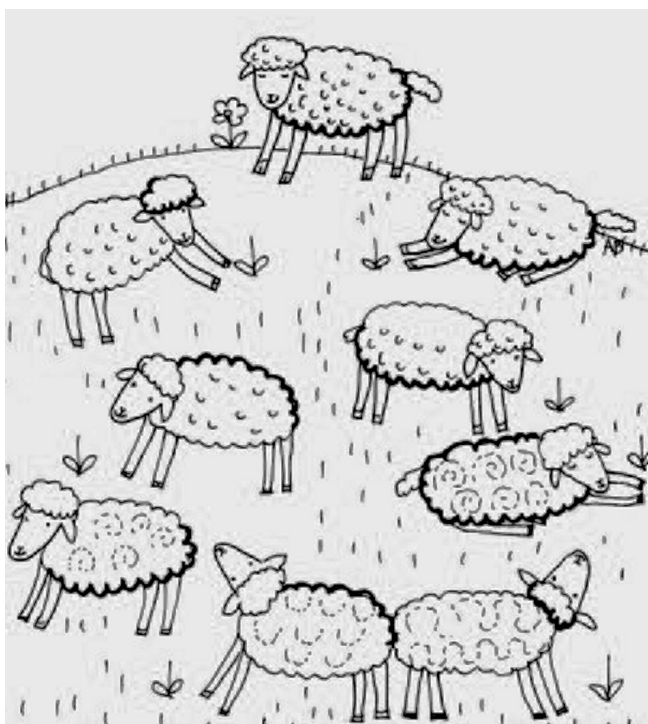
O tom, jak jehňátko vyrostlo

Když se narodí člověčí miminko, dlouho jen leží, spinká, baští a pláče (případně řve jako tur ☺). To, co se naučí nejdřív, je úsměv. Usmívá se na maminku, tátu, na každého, kdo na něj cení zoubky a dělá opičky.

U telátek, kůzlátek a jehňátek je tomu jinak. Jen co se narodí, zkouší se postavit na vratké nožky, aby se dostalo k mamčinu mlíčku.

Ve stádečku, o které se staral Toníčkův tatínek bylo deset oveček a všem se narodila jehňátka. Tato zvířecí mrňata jsou snad nejroztomilejší mláďátka na světě. Také Toníčková jehňátka byla krásná k zulíbání. Ale jedno z nich bylo trochu menší a slabší než ostatní, dlouho mu trvalo, než se postavilo na nožky a začalo běhat. Ostatní už dávno skotačili na horské louce a náš drobeček se na ně mohl jen koukat. A jak se na ně každý den malé jehňátko dívalo, začalo jim závidět. Co na tom, že právě o něj se Toníček nejvíc staral, příkrmoval ho z flaštičky a mazlil se s ním, říkal mu Flíček Pantoflíček – to kvůli malé černé skvrnce pod pravým očkem. Jehňátko se koukalo na své

kamarády ze stádečka a vůbec je nemělo rádo. Kdyby si tak někdo z nich poranil kopýtko nebo zlomil nožku! Takové škaredé myšlenky napadaly to nejmenší jehňátko, které už ale dávno nebylo nejmenší. Už by doběhlo do kopce na louku a mohlo si hrát s ostatními. Ale nechtělo. Když na mě nepočkali, já za nimi nepůjdu! Určitě by si se mnou nehráli, možná by se mi i smáli. Já si vystačím sám! A Flíček zůstával dole u salaše, vždyť i tu byla krásná čerstvá travička a dalo se skákat a vyhazovat kopýtky. Jen při pohledu na louku píchlo Flíčka vždycky u srdíčka a zesmutněl.

deti.vira.cz

Vybarvi si Flíčka ...

Jednoho dne přišel Toníček a dlouho se s Flíčkem mazlil. Tahal ho za ouška, drbal na zádech, nechal si od něj olízat celý obličej. Pak ho vzal do náručí a šel. Byl to ještě malý kluk a Flíček už byl pěkně těžký. Toníček šel pomalu, zadýchával se, párkrát dokonce klopýtl. Pak už nemohl dál a musel si na chvíli odpočinout. Flíček se rozhlédl. Už byli v půli kopce. Jehňátko se zastydělo. Jak moc ho měl Toníček rád, když ho donesl až sem! Jak moc mu záleželo na tom, aby byl s ostatními! Kluk teď ležel v trávě se zavřenýma očima a prudce oddechoval. Flíček mu ještě jednou oblízl nos a vydal se na cestu sám. Už to nebylo daleko, ale strach měl veliký.

Jak se ke stádečku blížil, stále víc zpomaloval, až nakonec zůstal nerozhodně stát. Ale to už si ho ostatní jehňátka všimla, rozběhla se k němu a přivítala ho kamarádkým žducháním čumáčkem. Teď teprve začala ta správná hoňka! To bylo úplně něco jiného, než když si Flíček hrál sám!

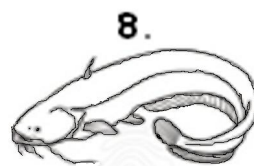
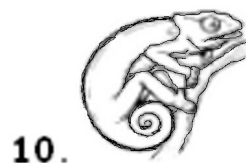
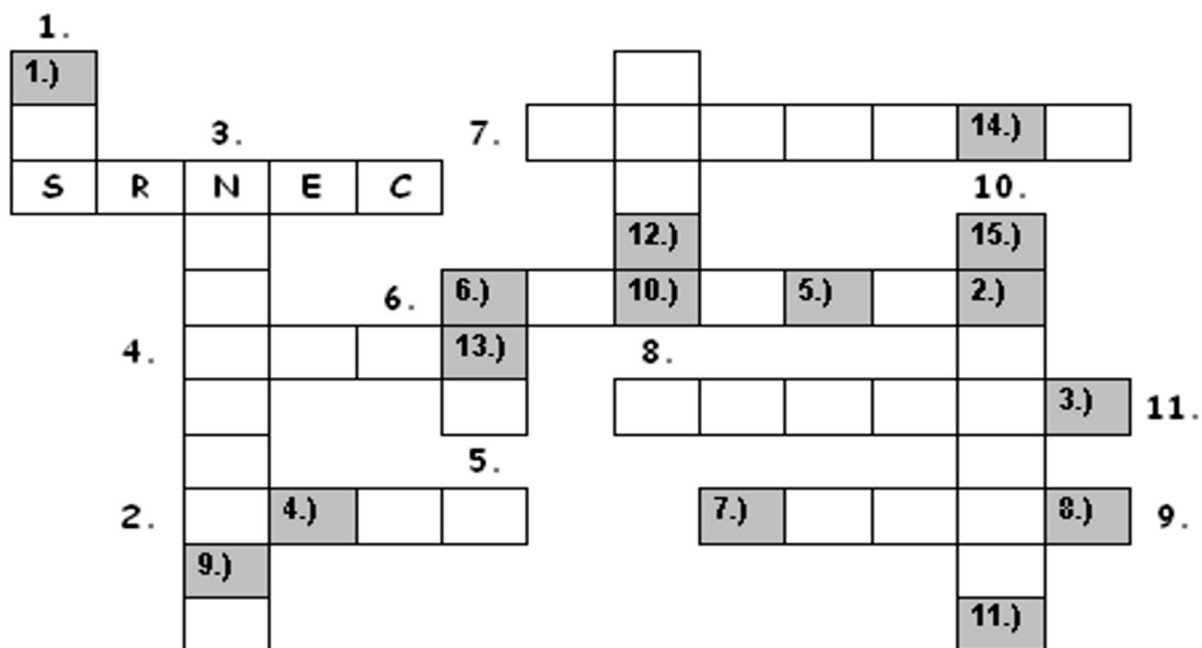
Jehňátko se ještě jednou otočilo. Toníček už stál, usmíval se od ucha k uchu a mával oběma rukama. Měl velikou radost, že je Flíček s ostatními, že konečně vyrostl!

Marie Sojka Veselá

BYSTRÉ HLAVY

Doplň slova do křížovky.

Písmena v šedých polích tvoří tajenku.

Klára Špunt Zelinková